

אמונת חיים

גליון תורני לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

פרקי אבות ב - גליון שסז שנה ה'

פר' תזריע מצורע - טהרה תשפא

דברי אלוקים חיים מרוך רבינו הגה"ק זיע"א

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל לאמר, אשה כי תזריע וילדה זכר וגו'.

בגמרא מס' נדה (דף לא) מביא רבי יצחק שהכתוב בא ללמד שכאשר האשה מזרעת תחילה היא יולדת זכר, אבל אם האיש מזריע תחילה אז היא יולדת נקבה וכל זה למדים מזה הפסוק שתלתה התורה לידת הזכר בהזרעת האשה, ומוסיף הגמרא להביא מפסוק נוספת בתורה (בראשית מו, טו) שכתוב שם אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב בפדן ארם, ואת דינה בתו, הרי שתלה הכתוב את הזכרים בנקבות ונקבות תלה בזכרים, שמכיון שנקראו הבנים הזכרים, "בני לאה" והבת דינה נקראת בתו של יעקב, הרי שהזכרים תלויים במעשה האם ואילו הנקבות במעשה האב.

ולהבין זאת למה זה ככה, שמעתי לפרש באופן כזה, כי רצה הקב"ה לזכות בין את האב ובין את האם, כי נודע שמעלה הזכר הכל הוא בשביל שהזכר שומר כל התרי"ג מצות, אבל הנקבה אין עליה חיוב של מצות שהזמן גרמא, וגם החיוב של לימוד התורה מוטל על הזכר, משא"כ הנקבה אסור ללמדה תורה וחז"ל אמרו כל המלמד את בתו תורה, הרי הוא כאילו מלמדה תפלות, אבל גם לזכר חסרים כמה מצות שהם מוטלים בעיקר, על הנקבות והם מצות נדה וחלה והדלקת הנרות הם מצות המיוחדות לנשים.

ולכך רצה הקב"ה לזכות את הנשים שיהיה להם גם כן חלק בכל קיום כל המצות ובפרט במצוה של לימוד התורה ולכן תלה הכתוב לידת הזכר באמו, שיהיה לה גם כן חלק במצוות שהבן שלה יקיים מכיון שהבן בא מתחילה מכוחה, וגם רצה ה' לזכות את האיש שיהיה לו גם כן חלק במצות שבתו תקיים במצות הנ"ל ששייכים יותר לנשים, ולכן הבת שלו שבא יותר מכוחו, תקיים את המצות הנ"ל, ששייכים אליה יותר, נמצא שיש לאב בזה גם כן זכות אבות מכיון שהבת באה יותר מכוחו, ודו"ק.

~ ~ ~

והנה האור החיים הק' כתב שהפסוק הזה מרמז על הגאולה העתידה, ומפרש כי כנסת ישראל, נקראת אשה בדברי הנביאים דכתיב אשה דכתיב (ישעי' נב.) אשת נעורים וכתוב (הושע ג) וארשתך לי וגו', ועליה אמר הכתוב אשה כי תזריע פירוש הזרעת מצות ומעשים טובים דכתיב (בהושע י) זרעו לכם צדקה, וילדה זכר, פירוש שתהיה הולדתה זכר והודיע הכתוב כי אם כנסת ישראל תזריע אז בוודאי שתוליד הדרגות העליונות, וכפי שהפליגו חז"ל עוצם הפלאות אשר יפליא ה' בריאת הגואל אם ישראל, יזכו על ידי מעשיהם הכשרים, ותהיה הגאולה באמצעות זכות ישראל (והוסיף האוה"ח הק' לכתוב) שאפילו אם לא יהיו ישראל ראויים אף על פי כן באמצעות אורך הגלות ועסק התורה דכתיב (דברים לא) כי לא תשכח מפי זרעו, על כל פנים תהיה הגאולה בבחינת זכר, ותהיה עומדת לנצח, משא"כ גאולת מצרים שלא היה בה בחינת זכר לא עמד הרבה כי נחרב הבית מקדש וגלו ישראל.

המשך בעמ' ב'

דברות קודש מרוך רבינו עט"ר שליט"א

זאת תורת נגע צרעת (יג, נט)

הנה אנו בימי הספירה הידוע כתקופה קשה לעם ישראל ומצווים אנו לנהוג בה מנהגי אבלות על פטירתם של עשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא שמתו מפני שלא נהגו כבוד זה בזה. וקשה היאך יתכן שתלמידי רבי עקיבא שהיו כולם גדולי עולם לא נהגו כבוד זה בזה, מה בדיוק היה החטא שלהם ומדוע נענשו כל כך בחומרה.

ונראה לבאר ע"פ דברי הרה"ק בעל הייטב לב בפרשתינו... דנגעים באים על לשון הרע שמדבר על חבירו או מתלוצץ עליו ועל מעשיו, וכל זה בא מכוח שהוא צר עין בגדולתו של חבירו, על כן הוא מדבר עליו לשון הרע או לצנות וכו'... ורמז לדבר צרעת"ת אותיות צרת ע'... ותיקון לזה להסיר מליבו קנאה ותאוה לבלי לקנא ולחמוד מה שהוא של חבירו, כי אם יהיה לו עין טובה עכ"ל. חטאם של תלמידי רבי עקיבא היה בכך שראו כל אחד בהצלחה הגדולה של חבירו בשקידה בעמל בהישגים הרבים אך נותרו כל אחד בחלק שלו, הם לא פתחו את הלב, לפרגן לעודד ולהחמיא לזולת על מנת להגביה אותו, והתנהגות זו של חוסר פרגון מביאה פירוד לבבות ונוצרות מחלוקות קנאה ושנאה.

וכמובן שגדולי עולם אלו עדיין לא חטאו בעוונות הללו, אלא היו בראשית הדרך לכך, ודווקא בגלל שהיו צדיקים דקדקו בהם כחוט השערה.

ומבא בספר שלחן הטהור, שיכולים להיות מחד צדיקים ועובדי השם, אלא שנגועים הם בעין רעה ועינים צרה בהצלחת אחרים. כן מביא רבינו יונה בשערי תשובה (שער שלישי - קס) ועיני שונאי ה' נמצא לפעמים גם באנשים שהם עושים המצוות ונזהרים מכל עברה במעשה ולשון - אם נפשם רעה ובקרב ליבם יקשה להם כאשר חבריהם עוסקים בתורה, וירע בעיניהם בהיות בני אדם עובדים את ה' ויראים מלפניו וכו' וכן האנשים אשר עינים צרה בכבוד תלמידי חכמים הישרים והצדיקים וכו'.

מבהיל לחשוב שבני אדם יכולים להיות עובדי השם מופלגים, ואף יהיו מפורסמים ככאלו, ויחד עם זאת להיחשב כשונאי ה' וזאת מפני שיקשה ליבם בראותם חבריהם מצליחים או עולים לגדולה. כידוע כשקורה לאדם משהוא שנראה לא טוב, אומרים גם אז לטובה, מדוע כשאדם רואה את חבירו שעלה לגדולה מדוע גם אז לא יאמין שהכל לטובה.

מסופר שהגיע יהודי להרה"ק ר' ישכר דוב מבעלזא זי"ע וכיבדו באופן מיוחד, לאחר שהלך שאלה הרבנית מה טיבו, ואמר לה שהוא עובד השם מופלג ובקיא בכל מכמני התורה והחסידיות, ושאלה האם הוא אדמו"ר וענה שלא ושאלה מדוע וענה לה כי כך רצה השם, ושאלה שוב האם הוא רב ראש ישיבה וכו' וענה לה שלא, ושאלה שוב מדוע אכן לא, ענה לה שוב כי כך רצה השם. ועל זו הדרך ניתן גם לומר להיפך כשאדם רואה שחבירו או מכרו עלה לגדולה, למרות שהוא חושב שהוא לא ראוי לכך, או שהוא יותר ראוי ממנו, שיפרגן וידע כי כך רצה השי"ת.

ויה"ר שבזכות שנפרגן אחד לשני ונראה את מעלת חבירינו ולא חסרונן, ונזכה לגאולה השלימה מתוך רחמים וחסדים מגולים.

והוסיף האוה"ח הק' לפרש מש"כ וטומאה שבעת ימים, לרמז שיעשה ה' תיקון להם, להשיג בהגאולה בחינת זכר כי יהיה ז' שנים חבלי משיח, שבא לייסר את ישראל ולזקקם (ואף שאמר הכתוב ז' ימים כי ימים נקראים לפעמים גם שנים) והוסיף לכתוב וביום השמיני וגו' פירוש שאחר עבור ז' שנים של חבלי משיח, בתחילת יום השמיני ימול בשר ערלתו, כי אז יעביר ה' בחינתו של הערלה מהעולם, דכתיב (זכריה יג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ זה יהיה בשנה החדשה ע"כ.

וראיתי בספר ברכת אברהם (להגה"צ א. צבי וויס זצ"ל) שכתב לרמז כי ה"ר"ת של א'שה כ"י ת'זרע ו'ילדה ז'כר הם בגמט' מ'שיח ב'ן ד'וד, ועל כן רמז כאן גאולתו של ישראל ע"י ביאת משיח בן דוד, וכמ"ש האוה"ח הק'.

ובדרך רמז אפשר עוד לומר בפסוק הזה אשה כי תזרע וילדה זכר כי ידוע מש"כ חז"ל הק' דלעולם ילמד אדם תורה ויעשה מצוות אף שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה יבוא לעשותם לשמה, ולשמה פירושו הפשוט הוא שיעשה המצוות והתורה ילמד אך ורק אך ורק שבשביל זה רצון ה' מבלי שום כונה אחרת לא שכר בעולם הזה וגם לא שכר בעולם הבא, אלא שיעשה הכל בלתי לה' לבדו, אבל חז"ל התירו ללמוד גם שלא לשמה שמתוך שלא לשמה יבוא ללמוד לשמה ואז יהיה עליה גם למה שלמד שלא לשמה, כי זה הלימוד שלמד שלא לשמה גרם שילמוד לשמה משא"כ לקנטר שזה אסור לכו"ע, וגם שלא ילמד לשם ידיעה בעלמא שיחשוב חס ושלום שהתורה הוא לימוד ככל הלימודים ולא שהוא תורה מן השמים, ותורת ה' הוא לנו שנתן לנו את תורתו הק', שזה לא נחשב לכלום ועבירה הוא בידו כל הלימוד וכמו שכ' חז"ל והספרים הק' מלאים מזה.

ולזה יש לרמז כאן בכתובים שנאמרו "אשה" כי תזרע כי ידוע שאשה נקראת מקבל זכר נקרא משפיע ולכן מי שלומד שלא לשמה הוא בבחינת אשה שמקבלת מבעלה ולית ליה מגרמיה כלום, אבל מכיון שהוא תזרע שילמוד אף שלא לשמה, שהיא בבחינת אשה מ"מ לבסוף יבוא זה ללמוד לשמה ולעשות כל מצוות התורה אך ורק לשמה ולכן הכתוב אומר וילדה זכר שבסוף יבוא לבחינת זכר המשפיע לאחרים, ובחינת זכר הוא בחינה עליונה וכמ"ש האוה"ח ק הנזכר לעיל.

ויהי רצון שנזכה להיות בבחינת זכר ללמוד וללמד, לשמור לעשות ולקיים את כל דברי התורה ומצוות הק' ביראה ואהבה, ובזכות זה נזכה מתוך רחמים וחסדים מגולים להגאולה השלימה שיהיה בקרוב בימינו.

פרשת מצורע

וידבר ה' אל משה לאמר זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן.

המפרשים האריכו לברר למה כתב כאן "תורת המצורע" שהיה די לכתוב דיני המצורע מבלי להזכיר "תורת" כי ידוע שהכל היא תורת ה' מסיני, וגם מה שאמר הכתוב "הובא אל הכהן" למה צריכין להביא אותו אל הכהן, הוא יכול גם ללכת לבד וגם הכהן יכול לבוא אליו ולמה צריכין להביאו, והאריכו בזה.

ולפי ענ"ד נראה לומר ע"ד המוסר והדרוש, כי ידוע מחז"ל שהנגעים באים הם על האדם מחטא הלשון של דיבורי לשון הרע וכמו שאמרו במסכת (ערכין ט"ו) כל המספר לשון הרע נגעים באים עליו, ונקרא מצורע מוחלט שהבא בתוך אהלו, מכיון שהכניס שם ראשו ורובו נטמא, ואפילו הוא יושב תחת האילן, וטהור עובר דרך שם הוא נטמא.

וכתב בספה"ק חובת הלבבות (בשער הכניעה) שאם אדם מדבר בגנותו של חברו אז מקבל חברו שדיבר עליו את תורתו חכיוותיו של המדבר לשון הרע והעבירות של האדם שדיברו עליו עוברים על האדם שדיבר לשון הרע ולכן כתב שבני אדם יבואו ליום החשבון לעתיד לבוא וכשמראים להם מעשיהם

ימצא בספר כתוב זכויות שלא עשו אותם והם יאמרו שמעולם לא עשינו זאת ויאמרו להם זאת עשו רק אלו שדיברו בכם לשון הרע וסיפרו בגנותכם זה ניתן לכם, וכן כשיחסרו מספר זכויות של אלו שהם סיפרו בגנותם של חברו, יבקש בעת ההוא, ויאמרו איפה הזכויות האלו שעשינו ויאמרו להם, אבדתם זאת מכם, בעת שדיברתם בפלוני ופלוני, וכן יש מהם גם כן שימצאו בספר חובתם חובות שלא עשו, והם אומרים שמעולם לא עשינו זאת, אבל יאמרו להם שזה נוספו עליכם בעבור פלוני ופלוני שדיברתם בם לשון הרע וכן כתבו גם כן שארי ספרים הקדושים, והוא גם כן בספר שמירת הלשון למרן החפץ חיים זצ"ל בשער הזכירה כרך ג' ע"ש.

אבל מובא בספרים הק' שאם יחזרו בתשובה אלו האנשים שדיברו לשון הרע יוחזר להם הזכויות שלהם שנלקח מהם וגם יוקח מהם העונות שהם לא עשו, ויוחזר לחבירם שכן עשו זאת והוא כשלא חזרו עוד בתשובה.

ואם כן לפי זה נוכל לומר כאן בפסוק ולהבין מש"כ התורה זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו, כלומר שבאם יטהר את עצמו בתשובה ויביא הקרבנות שחייב בהם, אז יוחזר לו תורתו כלומר זכויותיו שעשה ותורתו יהיו שלו שקיבלם בחזרה מכיון שהוא נטהר, והוא משום שהוא הובא אל הכהן המכפר עליו, וגם כהן מרומז להקב"ה כביכול שנקרא כהן ויכפר עליו ויטהר, וגם נוכל לומר מש"כ והובא אל הכהן שהוא צריך להשפיל את עצמו לבוא אל הכהן ולא שהכהן יבוא אצלו שזה ענין ענווה שמכפר על לשון הרע, שהוא מגאוות הלב כידוע, ואם לא בא מעצמו מביאים אותו בע"כ להשפיל גאוותו.

~ ~ ~

ועוד נראה לומר על פי מה שכתב הרמב"ם בפרק שביעי (הלכות תשובה, הלכה ז') כמה מעולה הוא מעלת התשובה, אמש היה זה האדם החוא, מובדל מהשם אלוקי ישראל שנאמר עוונתיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלוקיכם, צועק ואינו נענה שנאמר מי ביקש זאת מידכם רמוס חצרי וכו' והיום שעשה תשובה הוא מודבק בשכינה שנאמר ואתם הדבקים בה' אלוקיכם, צועק הוא ונענה מיד שנאמר והיה טרם יקראו ואני אענה, ועושה מצוות ומקבלים אותן בנחת ושמחה שנאמר כי כבר רצה האלוקים את מעשיך ולא עוד אלא שמתאווים להם שנאמר ועורבה לה' מנחה יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמניות ע"כ.

והנה הרמב"ם לא הזכיר שחוטפין לרשע את תורתו, אלא כתב מצוותיו, והדבר צריך עיון, והנה גם בהלכות תלמוד תורה כ' הרמב"ם לעולם ילמוד אדם תורה אף שלא לשמה שמתוך שלא לשמה יבוא לידי לימוד לשמה, ולא כתב שם שכן הוא גם במצוות, ולכן נראה שהרמב"ם חילק בין "תורה" שזה טוב אף שלא לשמה וגם לרשע לא יגרע חלקו משא"כ במצוות, ולכאורה יש לתרץ זאת על פי ההקדמה של הרה"ק האבני נזר זצ"ל על ספרו אגלי טל שכתב שם לחלק בין תורה למצוות שהלומד תורה נהנה בזה ולכן אף שלא לשמה הוא טוב מכיון שהוא נהנה מזה משא"כ במצוות ע"ש דו"ק.

ומ"מ אף שהרמב"ם לא מזכיר התורה שלומד הרשע מה תהיה עמו, אבל הספרים הק' כתבו בשם הזוה"ק שמובא דאורייתא שאדם לומד בלא דחילו (יראה) ובלא רחימו (אהבה) לא פרוח לעילה וחספין ממנו מה שלמד, ואינו ברשותו רק הם ברשות הסטרא אחרא רח"ל, ועל כן כתבו הספרים הק' שצריך אדם לפשפש במעשיו קודם הלימוד, ולשוב בתשובה שלימה לפני אדון כל העולמים כדי שיעלה לרצון לפני ה' מה שלומד, ולכל הפחות עליו להרהר בתשובה, ואז יחשב לו לצדקה התורה שילמוד.

המשך בעמוד ג'

זכר עולם יהיה צדיק
הרה"ק יוסף מאיר ז"ע
בהרה"צ שמואל צבי ז"ל
בעל אמרי יוסף מספינקא
נלב"ע ביום ו' אייר

זכר עולם יהיה צדיק
רביה"ק יצחק צבי משה ז"ע
בן רביה"ז אביגדור ז"ע
מקראלי
נלב"ע ביום ד' טבת תשעט

לע"נ
הר' בנימין ז"ל
בן בסי ז"ל
נמיזדה
נלב"ע כט ניסן תשפא

פניני תורה

לדורי דורות ומשום הכי וביום השמיני ימול בשר ערלתו ואילולי
טומאה זאת לא היה צורך בכך.

חוקי חיים - כ"ק אדמו"ר ז"ע משומרי אמונים

וכל מעשיך בספר נכתבין

אחיי אהוביי, תדעו שאין דבר קטן מן הקטנים ועבירה קלה
שבקלות אשר לא נדון עליה האדם, כי אין שום דבר נאבד
למעלה כאמרם ז"ל (אבות פרק ב' משנה א') וכל מעשיך בספר
נכתבין, וכל ציור של עבירה באה לפניו בעצמו ומעיד עליו אתה
עשיתני ויצרתני ביום פלוני ופלוני.

(שומר אמונים, מ' שחר ועונש)

המשך דא"ח מרביה"ק זי"ע ב' ויגד משה - פרשת מצורע

וגם אם אדם לא שב לפני הלימוד והמצווה בתשובה, אבל אם הוא
ישוב בתשובה אחר כך הוא מקבל בחזרה את תורתו ומצוותיו
שחטפו ממנו הסטרא אחרא וכמו שכתב הרמב"ם הנ"ל ואז יקויים
מאמר חז"ל (פסחים נ) אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו, שלא
חטפו אותו החיצונים וגם אם חזר בתשובה אח"כ מחזירין לו ונקרא
שהם בידו.

ולפי זה יובן בעז"ה מה שכתוב כאן "זאת תהיה תורת המצורע"
שזאת התורה יהיה שלו וברשותו שלא יחטפו ממנו, זה יהיה רק
ביום טהרתו, בשעה שיטהר עצמו מכל חטא ועון קודם הלימוד,
וישוב בתשובה שלימה ואז "והובא אל הכהן" שכהן מרמז על ה'
יתברך שנקרא "כהן" כידוע, ויעלה לרצון לפני ה', אבל אם לא ישוב
אז הוא בכלל מה שכתוב בתהילים (נ, טז) ולרשע אמר אלוקים מה
לך לספר חוקי" ואין בתורתו זכות, וגם נאמר עליו מי ביקש זאת
מידכם אמר ה' וכנ"ל.

אבל אל יתייאש אדם מעצמו שלמד שלא בתשובה מקודם הלימוד
אלא עליו לחזור בתשובה כל הזמן שיכול ויקרא בעל תשובה ויחזור
תורתו שלמד חכיוותיו עשה ויקרא אהוב וחביב לה' וכמ"ש
הרמב"ם שמקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים
לעמוד.

ומ"מ אל יאמר אדם שיש לי זמן לשוב בתשובה כי אמרו חז"ל אל
תאמר שאפנה אשנה, כלומר אשנה דרכי שזה עצת היצר אלא
יעשה זאת מיד וכמ"ש הק' על הפסוק צא והלחם בעמלק מחר
כלומר שעמלק הוא זה שאומר "מחר" שיש לך זמן לעשות תשובה
מחר ואמרו שאל תאמר כן, דמי יאמר אם תפנה למחר, שיש מחר
לאחר זמן, כלומר שעובר הזמן ואין הוא כבר יכול לחזור בתשובה
רח"ל.

ולכן נשתדל כולנו יחד להתחזק בזה שקודם הלימוד ועשיית מצוה
לומר בפה מלא שעושה תשובה ולכל הפחות יהרהר בתשובה בלב
ובמוח, ויאמר גם הלשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, כלומר
שעושה המצוה הזאת ולומד תורה לשם ה' יתברך, ואז אין לחיצונים
רשות וכוח לחטוף המצות מאדם הואיל והוא גילה דעתו שעושה כל
זאת לשם ה' בלבד אבל אף אם אדם אינו מרגיש שיכול לומר זאת
בלב שלם ובנפש חפיצה שהוא זאת המצוה רק לשם שמים בלבד,
מ"מ ישתוקק לזה שיחכה לעשות ולומר בלב שלם, והבא לטהר
מסייעין אותו.

וה' הטוב יזכה אותנו לקיים מצוותיו הק' בלב שלם ולשמה דייקא
ונזכה ללמוד וללמד ולשמור ולעשות ולקיים את כל מצוותיה של
התורה הק' אך ורק לשמה, ובזאת זאת נזכה להגאל בקרוב ממש
וכמו שכ' בזה"ק שבשבעות יופקין מגו גלותא בזכות קבלת התורה
בשבעות ולימוד התורה הק' ע"י משיח צדקינו ברחמים גדולים אמן.
ואמן.

אדם כי יהיה בעור בשרו וגו'. (יג, ב) איתא במדרש כיון
שמעו ישראל פרשת נגעים נתייראו, אמר להם משה אל
תתייראו אלו לאומות העולם אבל אתם לאכול ולשתות ולשמוח.
וקשה הלא הפרשה נאמרה לישראל, ומה קאמר אלו לאוה"ע.
ונראה דהנה איתא בספה"ק בני יששכר שע"י תשובה נעשה
מהעבירות זכיות, והמדת הדין שנתעוררה ע"י מעשה העבירה,
הולכת לחול על ראש הרשעים שונאי ישראל. והנה נגעים באים
לעורר את האדם לתשובה, וכאשר האדם שב בתשובה מאהבה,
נהפך מנגע לענג ומדת הדין תחול על ראש אומות העולם. זה
כוונת המדרש, אל תתייראו, אלא תעשו תשובה מאהבה ואז
תנצלו מן הנגעים, וכי תאמרו איפה ילך הרע, לזה אמר אלו
לאוה"ע, שיחולו הדינים והגבורות עליהם, ואתם לאכול ולשתות
ולשמוח, כי נגע יתהפך לענג ע"י שהעבירות יתהפכו לזכיות.

צמח דוד

וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת וגו'. (יד, ג) הכוונה, דידוע
מה דאיתא בספרים הק', שע"י שמסתכלים בפני הצדיק הלומד
התורה הק', נדחה כל מיני רוח רעה מן המסתכל, כי ע"י
ההסתכלות באור פני כהן, יש ביטול הקליפה.

לב שמח, בשם כ"ק מרן מהר"ש מבעלזא זי"ע

כי תבואו אל ארץ כנען וגו' ונתתי נגע צרעת וגו'. (יד, לד)
יראה, דהנה, הכתוב מדבר במי שמייחד ביתו לו, והוא צר עין
להכניס אורחים לביתו, ולהשאיל להם כליו... והאמת, לפעמים
אדם נדחק בפרנסה וצרכי הבית, ובמקום משכן דירתו, ואי
אפשר לו להטיב עם אחרים, אבל באמת, הכל מפיתויי יצה"ה,
כי במקום קדושה אין כאן דוחק, אשר על כן, בארץ ישראל היה
מחזיק כ"כ אנשים. ובעיר הקודש ירושלים, שהיה יותר מקודש,
היתה העיר לבדה מחזקת כל אנשי המדינה... ומקום עזרה
מקודש יותר. וכן במאכלים נשתלח ברכת ד'. ח"ש אם אתם
'תבואו' לשם 'אל ארץ' כנען', דייקא, כאילו הוא מקום דחוק
ליושביו, אז 'ונתתי נגע צרעת' וגו'.

חתם סופר

זאת התורה לכל נגע הצרעת וגו' ולשאת ולספחת וגו'. (יד, נד).
יש לומר בזה בדרך רמז על דרך מאמר חז"ל (עירובין נד).
חש בראשו יעסוק בתורה וכמו שכתוב (משלי ד, כב) ולכל בשרו
מרפא זה טעם הוא כי כל החלאים ונגעים שבא על האדם
רחמנא ליצלן הוא מחמת שפגם בתורה וכשעוסק בתורה
התורה מכפרת עונותיו, זהו שאמר זאת התורה לעולה למנחה
ולחטאת וגו' היינו זאת התורה מכפרת מה שעולה וחטאת
מכפרת וכן מה שכולם מכפרים התורה גם כן מכפרת, זהו
שאמר גם כן זאת התורה מועיל לנגע צרעת וגו' שמרפאת לכל
בשרו על ידי שמכפרת על כל עונותיו וממילא נתרפאו כל
הנגעים והחלאים רחמנא ליצלן והבן.

דגל מחנה אפרים

והזרתם את בני ישראל מטמאתם ולא ימתו בטמאתם. (טו, לא)

פירש והזרתם לשון מזר ועטרה, מטומאתם היינו שטומאתם
ופשעיהם יהיו למזר ועטרה, כי אם האדם נכשל ואח"כ חזר בו
אז עולה יותר מלפני הכשלון, דע"י תשובה מאהבה זדונות
נעשים זכיות (יומא פו, ב). זה הכוונה ולא ימותו בטומאתם, כי
דבר שאי אפשר להעלות את ניצוץ חיותו נקרא מת, לכן אמר
ולא ימותו, שיעלו הכל בתשובה מאהבה.

שפתי צדיק

וטמאה שבעת ימים אילולי אותו הפגם של אדם הראשון, זהו
הכל נולדים מהולים, ומעתה יובן מדוע שנה הכא הכתוב לצוות
על מצות המילה, כי הוא נמשך על מה שקדם למימרו וטמאה
שבעת ימים וגו' אשר כל זאת נובע מחטא הראשון שנמשכה

מאליניס ומתחלקים

קול קראלי - 074-7962278

לע"נ
הרה"צ ישראל צבי זצ"ל
בן הרה"צ מרדכי ראטה זצ"ל
מנענרעשט
נלב"ע ביום כט אדר תשסב

לזכר עולם יהיה צדיק
הרה"ק ישעיה זי"ע
בן הרב משה זצ"ל
מקערסטיר
יא"צ ג' איר

לע"נ
הרב דוד ז"ל
בן מאיר ואסתר ז"ל
אלחרר
נלב"ע חי אדר תשפא

